

λυσταί τοῦ χειροτέρου εἶδους καὶ ὅτι τὸν ἤρπασαν ἀπὸ τὸ σπῆντί του, διὰ νὰ πάρουν λῦτρα, ἀλλὰ τόσο πολλὰ ἐζητούσανε πού ἐπρωτίμηνε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του· τότε τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὰς νήσους διὰ νὰ ἀπειθήσωσι τὰ χρήματα ἢ καὶ γιὰ νὰ τὸν ξεπερδεύσουν· μοῦ ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι εἶχε μεγάλας ἰδιοκτησίας εἰς τὴν Βενεζουέλην καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ὠνομάζετο δὸν Παῦλος δὲ Λιμεϊράς.

» Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ δὲν ἐρριψοκινδύνευσά το μέλλον μου λέγων ὅλην τὴν ἀλήθειαν !

» Τοὺς εἶπα ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὴν Κούβαν μαζὶ μ' ἕνα φίλο μου, καὶ ὅτι ἐναυαγήσαμε εἰς ἐκεῖνα τὰ παράλια πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ὅτι τὸ καράβι μας ἐχάθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματά μας, καὶ ὅτι ἐγὼ ἐβόθην γυμνὸς ὅπως μ' ἐβλεπε !

» Σὰς εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτον εὐλαβής, προσθέτω τώρα ὅτι ἦτο καὶ γενναῖος.

» Μ' ἀγκάλιασε, μὲ παρηγόρησε καὶ μὲ διαβεβαίωσε ὅτι ἡ περιουσία του ἦτον εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἀφοῦ τὸν ἔσωσα· καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ σύμπτωσης αὐτὴ ἦτο δι' αὐτὸν ὡς νὰ τοῦ ἐστέλλετο συμβουλή ἀπὸ τὸν Θεό !

» Ἐγὼ δέ, Θεὸς νὰ φυλάξῃ τοῦ νὰ θελήσω νὰ τοῦ ἐξαλείψω τὴν ἰδέαν ὡς πρὸς τοῦτο !

» Τώρα διὰ νὰ τελειώνωμαι σὰς λέγω ὅτι ἐξ ἡμῶν ἀργότερον ἐνυμφεῖσθαι τὴν θυγατέρα του δόνα Ἰωάνναν δὲ Λιμεϊράς.

» Ἦτο τῷ ὄντι πολὺ πλούσιος καὶ τώρα εἶναι περισσότερον ἀκόμη· θὰ ἤμουν δὲ ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν μερικαὶς ἀναμνήσεις δὲν μὲ ἐνοχλοῦσαν.

» Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καπετάνιο, σὰς χρεωστῶ τὴν χάριν τοῦ ὅτι ἔγεινα πλούσιος καὶ τίμιος ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω».

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι ἂν εἰς ὅλους τοὺς κακούργους ἐδίδαν 30 χιλ. φράγκα εἰσόδημα, θὰ εἴχαμεν ὀλιγωτέρους τοιοῦτους· ὅθεν τὰ συγχαρητήριά μου δὸν Περές, μόνον τώρα δὲν σ' ἀφίνω δι' ὅλον τὸν κόσμον ! νὰ εἴξευρες πόσον καιρὸν σ' ἐζητοῦσα ! καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς !

— Πιστεύω· θέλεις νὰ μάθης διὰ τὴ μισκρή ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἐβιάσθης λίγο, καπετάνιο μου, διότι ἂν δὲν ἐβιάζεσο...

— Θὰ τὰ ἐμάνθανα ὅλα μὲ τὸν γλυκὺν τρόπον ; τί τὰ θέλεις ! ἔχουμαι θερμὸ αἷμα ἡμεῖς οἱ μεσημβρινοί, καὶ θυμῶμεν εὐκολα· τώρα ὅμως δὲν σ' ἀφίνω δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς !

— Δὲν τὴν ἠύρατε ;

— Δυστυχῶς καὶ φαντάσου, ἕνα παιδί, ποῦ θὰ εἶχε τὰ ἑκατομύρια μὲ τὴν ποδιά, νὰ ἦναι τίς εἰξέυρει τι, δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ.

— Λέγεις τώρα ὅτι ἐγὼ πταίω ; ...

— Ναί· ἤμουν φαντασμένους μέχρι ἀνοησίας, ἔτσι εἰμεθα ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται, νομίζομαι ὅτι εἰμεθα ἰκανότεροι ἀφ' ὅτι πράγματι εἰμεθα· ξέυρεις ὅτι ἡ συνείδησις μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα, ἀλλὰ τώρα θὰ μοῦ πῆς τί ξέυρεις, καὶ ἔπειτα...

— Δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα.

— Μὰς φθάνει ἕνα σημεῖον· πότε θὰ πᾶμε εἰς τὸ Παρίσι ;

— Δὲ μοῦ ἔρχεται καλὰ νὰ ξαναπάω ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Περέ.

— Ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ μικραὶ ἀναμνήσεις ;

— Ναί.

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ὁ Ἰσπανός.

Ἀλλὰ συνελθὼν πάραυτα ἐπρόσθεσε :

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε, διότι μ' ἔσωσες. Μόνον νὰ μ' ἀφήσης τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ τακτοποιήσω καὶ δουλειᾶς μου. Ἐπειτα θὰ σὰς ἀκολουθήσω ὅπου θελήσῃς.

— Ἐ, δὲν θὰ πᾶμε καὶ τόσῳ μακριὰ δά, εἶπεν ὁ Καγιόλ.

Τὸ δὲ ἐσπέρας ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ κεκρυμένος ἐν τῇ « Ὡραίᾳ Κουβαίδι », ἔγραψεν εἰς Μονσώ :

« Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἤρπασε τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου ἀνευρέθη· μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἦναι εἰς Παρίσιους μετὰ τοῦ πλοιοάρχου Καγιόλ ».

ΚΔ

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαὶ πρὸς τὴν Ροζίνα :

« Δὲν σὲ εἶδον πρὸ εἰκοσι τεσσάρων ὥρῶν, λατρευτὴ μου, καὶ εἶμαι κατηφής. Νομίζω ὅτι ψυχὸς καταλαμβάνει τὴν καρδίαν μου, καὶ ἔχω ἀνάγκη τοῦ θάλλου τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅπως θερμανθῶ. Ἄμα μακρυθῶ σοῦ, μελαγχολικαὶ σκέψεις μὲ καταλαμβάνουσι καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ σ' ἐπανίδω ποτὲ πλέον ! ὁ καιρὸς εἶναι σήμερον ὥρατος καὶ ὁ ἥλιος θερμὸς, ὡς ἥλιος φθινοπώρου καὶ ἰδοὺ τί θὰ σοὶ προτείνω ἂν δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς· ἐγὼ θὰ ὑπάγω κατὰ τὰς τρεῖς μ. μ. εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐκθέσεως, ἐνθα εἶναι ἐκτεθειμένα διάφορα ἀντικείμενα· τί εὐτυχία ἂν σὲ εὕρισκον ἐκεῖ ! Θὰ σὲ περιμένω εἰς τὴν βᾶσιν τῆς μεγάλης κλίμακος, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀψίδος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃς· ἐγὼ δὲν θὰ ἴδω ἐκεῖ τὰ ἐκτεθέντα ἀντικείμενα· σὲ μόνην, μόνην σέ, θὰ βλέπω, ὦ Ροζίτα μου παμφιλτάτη. Ἐχω τόσα νὰ σοὶ εἶπω, ὥστε σὲ ἐξορκίζω μὴ ἀρνηθῇς νὰ ἔλθῃς. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐμακρυνόμην ποτὲ ἀπὸ σοῦ, ἀλλὰ τόσα ἐμπόδια παρεμβάλλονται εἰς τὴν ἐνωσίν μας !... σὲ περιβάσκουν τόσα αἰσθήματα, τόσαι ἐκφράσεις λατρείας, ὥστε τρέμω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μὴ σὲ χάσω. Καὶ τότε μόνον θὰ ἦμαι ἡσυχος, ὅταν θὰ σὲ φέρω μακρὰν παντός βραχέως βλέμματος, ὅπου θὰ ἀγαπώμεθα ἐν εἰρήνῃ, ἐλευθέρως καὶ πάντοτε.

» ΑΝΔΡΕΑΣ »

Ἡ νεῆνις ἀνεγίνωσκε τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἐργοστασίου τῶν Σερβέν.

Ἐκεῖ ἤρσκετο νὰ καταφεύγῃ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς της.

Ἡ κατὰ μόνας διαμνὴ ἐν τῷ μεγάρῳ Δουβερναὶ μετὰ τῆς ξηρᾶς, εὐλαβοῦς, ἀλλ' ἀντιπαθοῦς θαλαμηπόλου τῆς Ἰουλιανῆς, τὴν ἐστενοχωρεῖ.

Παρὰ τοῖς Σερβέν ἡσθάνετο ὅτι ὀγαπᾶτο.

Ἐκεῖ εὗρισκε τὴν ζῶν ἄτακτον, συγκεχυμένην, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἦτο ζῶν.

Ἦτο ἐνδεκάτῃ τῆς πρωΐας.

Μαργαρίτα ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς οἰκογενείας, ἐπεσκεύαζε τὰς περικνημίδας της, πλησίον αὐτῆς καθημένη.

— Ἦθελαν νὰ γράψω καὶ τι, εἶπεν ἡ Ροζίτα.

Καὶ ἀποτενομένη πρὸς τὴν θυρωρόν, ἵσταμένην ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς :

— Ὁ ὁδοθεράπων εἶναι ἐδῶ ;

— Σὲ περιμένει, μικρά μου· μὴ βιάζεσαι· θὰ ἀπαντήσῃς ;

— Μάλιστα.

Ἡ Μαργαρίτα ἐζήτηε τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφὴν.

Ἐδυσκολεύθη πολὺ ὅσο νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ἐν τῷ κοιτῶνι ἐκείνῳ, οὐδ' ἐνθυμοῦντο καὶ πού εἶχον ἕκαστον ἀντικείμενον.

Ἐπὶ τέλους εὗρεν ἐδῶ τὸ μελανοδοχεῖον, ἐπὶ τινος ἰαπωνικῆς μικρᾶς τραπέζης, τὸ χαρτίον εἰς τινὰ σύρτην καὶ τὴν γραφίδα, ἐπὶ τέλους, ἐν τινὶ κανίστρῳ ἐργασίας κατῶθεν διαφόρων ἑτεροκλήτων ἀντικειμένων.

— Ἰδοὺ τα, εἶπε φέρουσα αὐτὰ ὡς ἐν θριάμβῳ.

Ἡ χορεύτρια ἐχάραξε μόνον τὰς ἐξῆς λέξεις :

« Θὰ ἔλθω.

» ΡΟΖΙΤΑ. »

Ἐδίπλωσε τὸν χάρτην, ἔθεσε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸν ἐνεχείρισε τῇ κυρίᾳ Ποαρὲ ἥτις ἐγγύλλισεν ἀναγινώσκουσα τοῦτο.

— Τί ζευγαράκι εὐμορφὸν αὐτὰ τὰ παιδιὰ μὲ τρελλαίνουσι ! Χαῖρε, στρουμπούλω μου.

Ἐγνώριζε τοὺς ἔρωτας τῶν νέων καὶ τοὺς ἐγνώριζεν αὐτὴ μόνη· ὑπερφημειέτο δὲ δικαίως διὰ τοῦτο πολὺ. Ὁ Ἀνδρέας ἐγνώριζε νὰ κερδίζῃ τὴν εὐνοίαν της.

— Εἶναι γενναῖος ὡς πρίγκιψ καὶ ὥρατος σὰν τὴν αὐγὴν ! ἔλεγεν ἐκείνη.

Καὶ πρᾶγμα παράδοξον ! δὲν ἐπρόδιδε τὸ μυστικὸν των.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελὴ κομψότατα τομῆδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομῆδια τοῦ Ἰ. ἔτους : Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρική, (ἐξεδῆσαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὀδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδεσποίνα ὡς Νοδοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τροφίμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρός, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφή τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνώτατον. — Συνδρομὴ ἐτησίᾳ Ἑλλάδος δρ. 4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5. — Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.